

"মৰমৰ সন্তানসকল – পাছ উইথ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হ'বলৈ হ'লে শ্ৰীমতত চলি থাকা, কুসংগ আৰু মায়াৰ তুফানৰ পৰা নিজকে চম্ভালা"

- প্ৰশ্ন: পিতাই সন্তানসকলৰ কি সেৱা কৰিলে, যিটো সন্তানসকলেও কৰিব লাগে?
- উত্তৰ: পিতাই অতি মৰমৰ সন্তান বুলি কৈ হীৰা তুল্য কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিলে। এনেকৈ আমি সন্তানসকলেও নিজৰ মৰমৰ ভাইসকলক হীৰা তুল্য কৰি তুলিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত কষ্টৰ কোনো কথা নাই, কেৱল ক'ব লাগে যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া হীৰা তুল্য হৈ যাব।
- প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক কোনটো হুকুম দিছে?
- উত্তৰ: সন্তানসকল, তোমালোকে সঁচা উপাৰ্জন কৰা আৰু আনকো কৰোৱা। তোমালোকে কাৰো পৰা ধাৰ লোৱাৰ হুকুম নাই।
- গীত: ইচ পাপ কী দুনীয়া সে... (এই পাপৰ জগতৰ পৰা...)

ওঁম শান্তি। নতুন সৃষ্টিলৈ যাবলগীয়া মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাই গুড মৰ্ণিং (সুপ্ৰভাত) জনাইছে। আত্মিক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানে যে যথার্থতে আমি এই সৃষ্টিৰ পৰা দূৰলৈ গৈ আছোঁ। ক'লৈ? নিজৰ ছুইট চাইলেন্স হোম (মিঠা শান্তিধাম)লৈ। শান্তিধামেই হৈছে দূৰৈত, য'ৰপৰা আমি আত্মাসকল আহোঁ সেয়া হ'ল মূলবতন, এয়া হ'ল স্থূলবতন। সেইখন হৈছে আমাৰ আত্মাসকলৰ ঘৰ। সেইখন ঘৰলৈ পিতাৰ বাহিৰেতো আন কোনেও লৈ যাব নোৱাৰে। তোমালোক সকলো ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীয়ে আত্মিক সেৱা কৰি আছা। কোনে শিকাইছে? দূৰণিলৈ লৈ যাওঁতা পিতাই। কিমানক দূৰণিলৈ লৈ যাব? অনেক আছে। এজন পাণ্ডাৰ তোমালোক সন্তানসকলো পাণ্ডা হোৱা। তোমালোকৰ নামেই হৈছে পাণ্ডৱ সেনা। তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰত্যেককে দূৰণিলৈ লৈ যোৱাৰ যুক্তি শুনোৱা – মনমনাভৱ, পিতাক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ কয় – বাবা, এই জগতৰ পৰা ক'ৰবাত দূৰণিলৈ লৈ ব'লা। নতুন সৃষ্টিততো এনেকৈ নোকোৱা। ইয়াত হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, সেইবাবে কয় – ইয়াৰ পৰা দূৰণিলৈ লৈ ব'লা, ইয়াত শান্তি নাই। ইয়াৰ নামেই হৈছে দুখধাম। এতিয়া পিতাই তোমালোকক হাবাখুৰি নুখুৱায়। ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে পিতাক বিচাৰি কিমান হাবাখুৰি খোৱা। পিতাই নিজে কয় – মই হওঁৱে গুপ্ত। এই দুচকুৰে কোনেও মোক দেখা নাপায়। কৃষ্ণৰ মন্দিৰত মূৰ দোৱাবলৈ কাঠৰ খৰম ৰাখে, মোৰতো ভৰি নাই যে তোমালোকে মূৰ দোৱাব লাগিব। তোমালোককতো কেৱল কওঁ - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকেও আনক কোৱা – মৰমৰ ভাইসকল, পাৰলৌকিক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বচ, আৰু কোনো কষ্ট নাই। যেনেকৈ পিতাই হীৰা তুল্য কৰি তোলে, সন্তানসকলেও আনক হীৰা তুল্য কৰি তোলে। এয়াই শিকিব লাগে যে মনুষ্যক কেনেকৈ হীৰা তুল্য কৰি তোলা? নাটক অনুসৰি কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ কল্প-কল্পৰ সংগমত পিতাই আহি আমাক শিকায়। পাছত আকৌ আমি আনক শিকাওঁ। পিতাই হীৰা তুল্য কৰি আছে। তোমালোকে জানা – ইছমাইলিসকলৰ (চিয়া মুছলমানৰ এটা শাখা) গুৰু আগা খানক সোণ, ৰূপ, হীৰাৰে ওজন কৰিছিল। নেহেৰুক সোণেৰে ওজন কৰিছিল। এতিয়া তেওঁলোকে কাকো হীৰা তুল্যতো কৰি তোলা নাছিল। পিতাইতো তোমালোকক হীৰা তুল্য কৰি তোলে। তোমালোকে তেওঁক কিহেৰে ওজন কৰিবা? তোমালোকে হীৰা আদি কি কৰিবা। তোমালোককতো প্ৰয়োজনেই নাই। সেই লোকসকলেতো প্ৰতিযোগিতাত বহুত পইচা উৰুৱায়। ঘৰ, সম্পত্তি আদি সজাই থাকে। তোমালোক সন্তানসকলেতো সঁচা উপাৰ্জন কৰি আছে। তোমালোকে যদি কাৰোবাৰ পৰা ধাৰ লোৱা তেন্তে 21 জন্মৰ বাবে ভৰপূৰ কৰি দিব লাগিব। তোমালোকে কাৰো পৰা ধাৰ লোৱাৰ হুকুম নাই। তোমালোকে জানা – এই সময়ত হৈছে মিছা উপাৰ্জন, যি নাশ হৈ যাব। বাবা (ব্ৰহ্মা)ই দেখিলে এয়াতো কড়িতুল্য হয়, মই হীৰা পাম, তেন্তে এই কড়িবোৰেৰে আকৌ কি কৰিম? কিয়নো পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ নলওঁ। খাবলৈতো পামেই। এটা যোজনাও আছে – যাৰ হাত এনেকুৱা (নিৰন্তৰ দি থাকে)... তেওঁ প্ৰথম নম্বৰ লাভ কৰে। বাবাক দালাল বুলিও নকয় জানো। সেয়েহে পিতাই কয় – তোমালোকৰ পুৰণি বস্তু এক্সচেঞ্জ (বিনিময়) কৰোঁ। কোনোবা মৰিলে তেতিয়া সকলো পুৰণি বস্তু ব্ৰাহ্মণ পুৰোহিতক দি দিয়ে নহয় জানো। পিতাই কয় – মই তোমালোকৰ পৰা কি লওঁ, এয়া চেম্পুল (আৰ্হি, উদাহৰণ) চোৱা। দ্ৰৌপদীও এগৰাকীয়েতো নাছিল। তোমালোক সকলো দ্ৰৌপদী হোৱা। বহুত মিনতি কৰে – বাবা, আমাক নাওঁঠ হোৱাৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। পিতাই কিমান স্নেহেৰে বুজায় – সন্তানসকল, এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হোৱা। পিতাই সন্তানসকলক নকয় জানো যে মোৰ দাড়িৰ লাজ ৰাখা, কুল কলংকিত নকৰিবা। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকল কিমান নিচাত থকা উচিত। পিতাই তোমালোকক হীৰা তুল্য কৰি তোলে, এওঁ (ব্ৰহ্মা)কো সেইজন পিতায়ে

হীৰা তুল্য কৰি তোলে। তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। এই ব্ৰহ্মা বাবাই কয় – মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। মই তোমালোকৰ গুৰু নহওঁ। তেওঁ (শিৱবাবাই) আমাক শিকায়, আকৌ মই তোমালোকক শিকাওঁ। হীৰা তুল্য হ'বলৈ হ'লে পিতাক স্মৰণ কৰা।

পিতাই বুজাইছে – ভক্তি মাৰ্গত যদিও কোনোবা দেৱতাৰ ভক্তি কৰি থাকে, তথাপিও বুদ্ধি দোকান, ধান্দা (পেচাগত কাম-কাজ) আদিৰ ফালে গৈ থাকে, কিয়নো তাৰ পৰা আমদানি হয়। বাবাই নিজৰ অনুভৱে শুনায় যে যেতিয়া বুদ্ধি ইফালে-সিফালে গৈছিল তেতিয়া নিজকে চিকুটি দিছিলোঁ – এয়া কিয় স্মৃতিলৈ আহে? গতিকে এতিয়া আমি আত্মাসকলে এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, কিন্তু মায়াই বাৰে বাৰে পাহৰাই দিয়ে, ঘোচা লগাই দিয়ে। মায়াই বুদ্ধিযোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে। এনেকৈ নিজৰ লগত কথা পাতিব লাগে। পিতাই কয় – এতিয়া নিজৰ কল্যাণ কৰা আৰু আকৌ আনৰো কল্যাণ কৰা, চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) খোলা। এনেকৈ বহুত সন্তানে কয় – বাবা, অমুক ঠাইত চেণ্টাৰ খোলোনে? পিতাই কয় – মইতো দাতা হওঁ। মোক একোৰে প্ৰয়োজন নাই। এই ঘৰ আদিও তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে সজাওঁ নহয় জানো। শিৱবাবাতো তোমালোকক হীৰা তুল্য কৰি তুলিবলৈ আহিছে। তোমালোকে যি কিছু কৰা সেয়া তোমালোকৰে কামত আহে। এওঁ কোনো গুৰু নহয় যে শিষ্য আদি বনাব, ঘৰ সন্তানসকলেহে নিজে থাকিবলৈ সজায়। অৱশ্যে হয়, সজাই দিওঁতাজন যেতিয়া আহে তেতিয়া আদৰ-সাদৰ কৰা হয় যে আপুনি ওপৰত নতুন ঘৰত থাকক। কিছুমানেতো কয় – মই নতুন ঘৰত কিয় থাকিম, মোৰতো পুৰণিয়ে ভাল লাগে। যেনেকৈ আপোনালোক থাকে, ময়ো থাকিম। মোৰ কোনো অহংকাৰ নাই যে মই দাতা হওঁ। বাপদাদাই যেতিয়া নাথাকে, তেন্তে মই কিয় থাকিম? মোকো আপোনালোকৰ লগত ৰাখক। যিমান আপোনালোকৰ সমীপত হ'ব সিমান ভাল হয়।

পিতাই বুজায় – যিমানে পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানে সুখধামত উচ্চ পদ পাবা। স্বৰ্গলৈতো সকলোৱে যাব নহয় জানো। ভাৰতবাসীয়ে জানে ভাৰত পুণ্য আত্মাৰ সৃষ্টি আছিল, পাপৰ নামেই নাছিল। এতিয়াতো পাপা আত্মা হৈ গ'ল। এয়া হ'ল ৰাৱণ ৰাজ্য। সত্যযুগত ৰাৱণ নাথাকে। ৰাৱণ ৰাজ্য হয়েই আধাকল্প পাছত। পিতাই ইমান বুজায় তথাপিও বুজি নাপায়। কল্প-কল্পই এনেকুৱা হৈ আহিছে। নতুন কথা নহয়। তোমালোকে প্ৰদৰ্শনী আদি কৰা, কিমান অনেক লোক আহে। প্ৰজাতো বহুত হ'ব। হীৰাৰ দৰে হ'বলৈতো টাইম লাগে। প্ৰজা হৈ গ'লে সেয়াও ভাল। এতিয়া হৈছে কয়ামতৰ (নিষ্পত্তিৰ) সময়। সকলোৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব। ৪ (আঠ) ৰত্নৰ যি মালা আছে সেয়া হ'ল পাছ উইথ অনাৰ হোৱাসকলৰ। ৪ (আঠ) দানাৰে প্ৰথম নম্বৰত যায়, যিসকলে অলপো শাস্তি নাথায়। কৰ্মাভীত অৱস্থা পাই যায়। তাৰ পাছত 108, ক্ৰমানুসৰি বুলিতো কোৱাই হ'ব নহয় জানো। এইখন পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত অনাদি নাটক, যাক সাক্ষী হৈ প্ৰত্যক্ষ কৰে যে কোনে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে? কিছুমান সন্তান পিছৰফালে আহিছে, শ্ৰীমতত চলি থাকে। এনেকৈ শ্ৰীমতত চলি থাকিলে তেতিয়া পাছ উইথ অনাৰ হৈ ৪ (আঠ)ৰ মালালৈ আহিব পাৰিবা। অৱশ্যে হয়, আগবাঢ়ি গৈ থাকোঁতে কেতিয়াবা গ্ৰহচাৰীও আহি যায়। এয়া উত্থান-পতন সকলোৰে আগলৈ আহে। এয়া হৈছে উপাৰ্জন। কেতিয়াবা বহুত আনন্দত থাকিব, কেতিয়াবা কম। মায়াৰ তুফান অথবা কুসংগই পিছ হোহোকাই দিয়ে। আনন্দ নাইকিয়া হৈ যায়। গায়নো আছে – সংগই তৰায় (উদ্ধাৰ কৰে), কুসংগই বুৰায়। এতিয়া ৰাৱণৰ সংগই বুৰায়, ৰামৰ সংগই তৰায়। ৰাৱণৰ মতত এনেকুৱা হৈ গৈছে। দেৱতাসকলো ৰাম মাৰ্গলৈ যায়। তেওঁলোকৰ কিমান বেয়া (অমার্জিত) চিত্ৰ দেখুৱায়। এয়া হৈছে ৰাম মাৰ্গত যোৱাৰ চিন। ভাৰততে ৰামৰাজ্য আছিল, ভাৰততে এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰাৱণ ৰাজ্যত 100 শতাংশ দুখী হৈ যায়। এয়া খেল হয়। এই জ্ঞান যিকোনো লোককে বুজাবলৈ কিমান সহজ।

(এগৰাকী নাৰ্চ বাবাৰ সন্মুখত বহি আছে) বাবাই এই কন্যাভনীক ক'লে – তুমি নাৰ্চ হোৱা, সেই সেৱাও কৰি থাকা, লগতে তুমি এই সেৱাও কৰিব পাৰা। পেচেন্টকো (ৰোগীসকলকো) এই জ্ঞান শুনাই থাকা যে পিতাক স্মৰণ কৰিলে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আকৌ 21 জন্মৰ বাবে তোমালোক ৰোগী নোহোৱা। যোগৰ দ্বাৰাহে হেল্থ (স্বাস্থ্য) আৰু এই 84ৰ চক্ৰক জানিলে ৱেল্থ (সম্পত্তি) পোৱা যায়। তোমালোকেতো বহুত সেৱা কৰিব পাৰা, বহুতৰে কল্যাণ কৰিবা। পইচা আদিও যি পাবা সেয়া এই আত্মিক সেৱাত লগাবা। বাস্তৱত তোমালোক সকলোৱে নাৰ্চ নহয় জানো। ছিঃ ছিঃ লেতেৰা মনুষ্যক দেৱতা কৰি গঢ়ি তোলা – এয়া নাৰ্চৰ সমান সেৱা নহ'ল জানো। পিতামো কয় – মোক পতিত মনুষ্যই মাতে যে আহি পাৱন কৰি তোলা। তোমালোকেও ৰোগীসকলৰ এই সেৱা কৰা, তোমালোকৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ব। তোমালোকৰ দ্বাৰা সাক্ষাৎকাৰো হ'ব পাৰে। যদি যোগযুক্ত হোৱা তেতিয়া ডাঙৰ ডাঙৰ চাৰ্জন (ডাক্তৰ) আদি সকলো তোমালোকৰ চৰণত পৰিবহি। তোমালোকে কৰি চোৱা। ইয়ালৈ ডাৱৰ (আত্মাসকল) আহে ৰিফ্ৰেচ (পুনৰুজ্জীৱিত) হ'বলৈ। পুনৰ গৈ সেয়া বৰষি আনকো ৰিফ্ৰেচ কৰিব। কিছুমান সন্তানে এইটোও গ'ম নাপায় যে বৰষুণ ক'ৰ পৰা হয়? তেওঁলোকে

ভাবে – ইন্দ্ৰই বৰষুণ দিয়ে। ইন্দ্ৰধনু বুলি নকয় জানো। শাস্ত্ৰততো কিমান কথা লিখি দিছে। পিতাই কয় – এয়া পুনৰাই হ’ব, ড্ৰামা (নাটক)ত যি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আমি কাৰো গ্লানি নকৰোঁ, এয়াতো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত অনাদি নাটক। বুজোৱা হয় যে এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। এনেকৈ কোৱাও হয় – জ্ঞান, ভক্তি, বৈৰাগ্য। তোমালোক সন্তানসকলৰ এই পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য ওপজিছে। তোমালোক মৰি গ’লা গতিকৈ তোমালোকৰ কাৰণে জগতখনো মৰি গ’ল। আত্মা শৰীৰৰ পৰা ভিন্ন হৈ গ’লে তেতিয়া জগতখনেই শেষ।

পিতাই সন্তানসকলক বুজায় – মৰমৰ সন্তানসকল, পঢ়াত গাফিলতি নকৰিবা, সকলো পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। কোনোবা বেৰিষ্টাৰে এক লাখ টকা উপাৰ্জন কৰে আৰু কোনোবা বেৰিষ্টাৰৰ পিন্ধিবলৈ কোটো নাথাকে। পঢ়াৰ ওপৰত সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। এই পঢ়াতো বহুত সহজ। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ’ব লাগে অৰ্থাৎ নিজৰ ৪৪ জন্মৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানিব লাগে। এতিয়া এই গোটেই বৃক্ষজোপাৰ জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা, ফাউণ্ডেচন (মূল শিপা) নাই। বাকী গোটেই বৃক্ষজোপা থিয় হৈ আছে। তেনেকৈ এয়া যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, মূল শিপা আছিল, সেয়া এতিয়া নাই। ধৰ্ম ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম ভ্ৰষ্ট হৈ গৈছে। মনুষ্যই কাকো সংগতি দিব নোৱাৰে। পিতাই বহি এই সকলো কথা বুজায়, তোমালোক চিৰদিনৰ বাবে সুখী হৈ যোৱা। কেতিয়াও অকাল মৃত্যু নহ’ব। অমুকৰ মৃত্যু হ’ল – এনে শব্দ তাত নাথাকে। সেয়েহে পিতাই ৰায় দিয়ে, বহুতকৈ ৰাস্তা দেখুৱালে তেতিয়া তেওঁলোক তোমালোকৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ’ব। কাৰোবাৰ সাক্ষাৎকাৰো হ’ব পাৰে। সাক্ষাৎকাৰ হৈছে কেৱল এইম অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য)। তাৰ বাবে পঢ়িবতো লাগিব নহয় জানো। নপঢ়াকৈ জানো বেৰিষ্টাৰ হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে সাক্ষাৎকাৰ হ’ল মানে মুক্ত হৈ গ’ল, মীৰাৰ সাক্ষাৎকাৰ হ’ল, এনেকুৱা নহয় যে কৃষ্ণপুৰীলৈ গুচি গ’ল। ঐকান্তিক ভক্তি কৰিলে সাক্ষাৎকাৰ হয়। ইয়াত আকৌ হৈছে ঐকান্তিক স্মৰণ। সন্ন্যাসীসকল আকৌ ব্ৰহ্ম জ্ঞানী, তত্ত্ব জ্ঞানী হৈ যায়। কেৱল ব্ৰহ্মত লীন হ’ব লাগে। এতিয়া ব্ৰহ্মতো পৰমাত্মা নহয়।

এতিয়া পিতাই বুজায় – শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে নিজৰ পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰা কিন্তু নিজকে ট্ৰাষ্টী (নিমিত্ত) বুলি ভাবি, তেতিয়া উচ্চ পদ পাবা। তেতিয়া মমত্ব আঁতৰি যাব। এয়া বাবাই লৈ কি কৰিব? এওঁতো (ব্ৰহ্মাই) সকলো এৰি নিদিলে জানো। ঘৰ-বাৰী বা মহল আদিতো সজাব নালাগে। এই ঘৰ সজোৱা হয় কিয়নো অনেক সন্তান আহিব। আবু ৰোডৰ পৰা ইয়ালৈ কু (লানি নিছিগা শাৰী) লাগি যাব। তোমালোকৰ এতিয়াই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ’লে মাথাই নষ্ট কৰি দিব। ডাঙৰ মানুহ আহিলে তেতিয়া ভিৰ হৈ যায়। পাছলৈ তোমালোকৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ হ’ব, এতিয়া নহয়। পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে যাতে পাপ খণ্ডন হয়। এনেকৈ স্মৃতিত শৰীৰ এৰিব লাগে। সত্যযুগত শৰীৰ এৰিলে এনেকৈ ভাবিব যে এটা এৰি অন্য এটা নতুন ল’ম। ইয়াততো কিমান দেহ-অভিমান থাকে। পাৰ্থক্য আছে নহয় জানো। এই সকলো কথা নোট কৰিব (টুকি ৰাখিব) লাগে আৰু কৰাব লাগে। আনকো নিজৰ দৰে হীৰা তুল্য কৰি তুলিব লাগে। যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিবা, সিমান উচ্চ পদ পাবা। এয়া পিতাই বুজায়, এওঁ কোনো সাধু-মহাত্মা নহয়।

এই জ্ঞান বৰ মজাৰ, ইয়াক ভালদৰে ধাৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয়, পিতাৰ পৰা শুনিবলৈ পাছত ইয়াৰ কথা ইয়াতে থাকিল। গীতটিতো শুনিলা নহয়, এনেকৈ কয় যে লগত লৈ ব’লা। তোমালোকে এই কথাবোৰ আগতে বুজা নাছিল। এতিয়া পিতাই বুজোৱা বাবেহে বুজি পাইছা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) পঢ়াত কেতিয়াও গাফিলতি কৰিব নালাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ থাকিব লাগে। হীৰা তুল্য কৰি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে।

(২) সঁচা উপাৰ্জন কৰিব আৰু কৰাব লাগে। নিজৰ সকলো পুৰণি সামগ্ৰী এক্সচেঞ্জ (বিনিময়) কৰিব লাগে। কুসংগৰ পৰা নিজকে চম্ভালিব লাগে।

বৰদান: সঁচা আত্মিক স্নেহৰ অনুভূতি কৰাওঁতা মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ হোৱা
যেনেকৈ সাগৰৰ পাৰলৈ গ’লে তেতিয়া শীতলতাৰ অনুভৱ হয় তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকল মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ হোৱা তেতিয়া যি আত্মাই তোমালোকৰ সন্মুখলৈ আহে তেওঁলোকে যাতে অনুভৱ কৰে যে

স্নেহৰ মাষ্টৰ সাগৰৰ লহৰে স্নেহৰ অনুভূতি কৰাই আছে কিয়নো এতিয়া জগতৰ লোকসকল সঁচা আত্মিক
স্নেহৰ ভোকাভুৰ। স্বাৰ্থপৰ স্নেহ দেখি দেখি সেই স্নেহৰ পৰা অন্তৰ উপৰাম হৈ গৈছে সেইবাবে আত্মিক
স্নেহৰ অকণমান সময়ৰ অনুভূতিকো জীৱনৰ সাৰথি বুলি ভাবিব।

স্লোগান: জ্ঞান ধনেৰে ভৰপূৰ হৈ থাকা তেতিয়া স্থূল ধনৰ প্ৰাপ্তি স্বতঃ হৈ থাকিব।
!! ওঁম্ শান্তি !!

অব্যক্ত স্থিতিত অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

নিজৰ প্ৰতিটো সংকল্পক প্ৰতিটো কাৰ্যক অব্যক্ত বলেৰে অব্যক্ত ৰূপৰ দ্বাৰা ভেৰিফায় (সত্যাসত্য নিৰূপণ) কৰিব লাগে।
বাপদাদাক অব্যক্ত ৰূপত সদায় সন্মুখত আৰু লগত ৰাখি প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো কাৰ্য কৰিব লাগে। ‘সংগী’ আৰু
‘সংগ’ৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমান সাক্ষী অৰ্থাৎ উপৰাম আৰু স্নেহী হ’ব লাগে।

ওঁম্ শান্তি!!